# Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica Fiului Risipitor

Lucrul Meu cel mult și mereu, o, acesta este, să vă păstoresc, fiilor, iar lucrul vostru este să primiți pe Domnul și să puneți pe cale ca să meargă în părți cuvântul și lucrarea păstoririi, căci vai oilor fără păstor, măi fiilor! Îl aștept pe om să se întoarcă la Dumnezeu și să-I fie bine lui Dumnezeu cu omul, că plânge Dumnezeu după om, și nu știe omul că plânge Dumnezeu după el, că plânge și așteaptă.

O, plâng cu Tatăl, și Tatăl plânge cu Mine, plângem după om. Se uită Dumnezeu în zare să-l zărească pe om întorcându-se din viața lui cea fără Dumnezeu. Omul cel zidit de mâna lui Dumnezeu s-a pierdut de Tatăl său și și-a ridicat urmași, o, și a ales Dumnezeu din ei și a binecuvântat un popor, începând cu Avraam, și cu urmașii lui apoi, dar poporul acela n-a înțeles cuvântul lui Dumnezeu și s-a lepădat mereu de Domnul din pricina neumilinței lui, o, și avea Dumnezeu făgăduințe rostite peste acel popor și a călcat peste ele poporul acela.

O, fiilor, Îmi spun durerea, că M-a trimis Tatăl după poporul acela apoi, că ani mulți L-a durut pe Dumnezeu de la el, de la purtarea lui, de la îngâmfarea și neascultarea lui de Dumnezeu. O, și ce trimitere Mi-a făcut Tatăl, că mai întâi a făcut vestirea, și apoi M-a trimis, nu fără să Mă vestească M-a trimis, o, și era prea departe de Dumnezeu poporul cel ales al Domnului și s-a purtat cu Mine ca și cu un răufăcător, în vreme ce el făcea atâtea fărădelegi împotriva poruncilor vieții, și M-a scos din tabără și M-a dat batjocurii și crucii. Dar dacă Eu eram venit din cer, o, nu se putea să rămân doborât de ei, de cei la care venisem să-i curăț de păcate și să-i iert de răutăți mari. O, și M-am ridicat dintre morți și am înviat atât de minunat, și M-am arătat lucrând și așezând peste mulți împărăția lui Dumnezeu pe pământ cu ei, ca să rămână ea peste oameni, peste mulți din cei atinși de taina ei, căci ea nu strigă, ci se așează tainic, așa cum cerul lui Dumnezeu este tainic și este, o, și are Domnul împărăție tainică pe pământ cu cei ce se fac asemenea Lui pentru ea, cu cei ce cred și știu cum să creadă, iar credința în Dumnezeu venit din cer face cu omul casă cerului pe pământ, fiilor.

Am zidit și zidesc din loc în loc lucrarea harului, lucrarea de om nou, și nu fac asta numai pentru cei zidiți de Dumnezeu în însuși trupul și sufletul și duhul lor, ci fac ca să aduc spre Tatăl pe cei mulți și rupți de Tatăl Cel din cer, și fac asta de dor, fiilor, ca omul care și-a pierdut casa și odihna, o, și nu înțelege omul de ce vine și de ce este el pe pământ, și nu-și face omul cale spre Tatăl lui Cel ceresc, căci omul a învățat prea mult părăsirea de Tatăl și stă pribeag de tot, departe de împărăția Tatălui său.

Fiilor, fiilor, ce mult au lucrat cei luminați de Dumnezeu cu harul credinței și al înțelepciunii de sus, de la Dumnezeu, pentru cunoașterea lui Dumnezeu, pentru urmarea multora după Domnul apoi! O, ce mult har am coborât peste mulți, ca să-i ajut pe cei mulți de peste tot, ca să aibă omul chemare și loc pentru împărăția cerurilor cu el pe pământ!

O, ce greu dă să asculte omul și să știe apoi ce să facă cu viața lui! S-a învățat prea mult fără Dumnezeu omul. O, cum să fac să-l fac pe om să Mă știe și să Mă cunoască și să Mă primească și să Mă ia aproape?

Fiilor, fiilor, vin la voi cuvânt ca să Mă vestesc cu voi pe pământ în cuvânt și să se audă în lung și în lat glasul Meu de Păstor, Care cheamă la pășune dulce, la masă cerească și să le dau din ea la mulți și să-i ajut să-și înțeleagă menirea, dacă s-au născut pe pământ.

O, fiilor, să aveți mereu în voi și între voi dragostea Mea. Am spus că nu numai credință trebuie, ci trebuie dragoste apoi, și cu ea să poată omul după Domnul să meargă. Lecția

dragostei trebuie pusă în lucru ori de câte ori omul uită de dragoste. Dragostea iartă, uită răul, trece peste greșeli, îl face mic pe om, ca să fie mare Dumnezeu în el.

O, dragostea are lucrare mare și sfântă, fiilor. Ea întreține statul lui Dumnezeu între frați, ea nu pedepsește, ea nu caută ale sale, ci se dăruiește tot timpul. Ea stă, și nu cade, căci ea este Dumnezeu în om. Omul are nevoie mereu de milă de la Dumnezeu și de tot binele, iar dacă el împarte dragoste tot timpul prin toate lucrările lui, atunci omul se dovedește a fi locașul lui Dumnezeu, omul dragostei, odihna Mea în el.

Dragostea din om își iubește vrăjmașii, măi fiilor, și seamănă cu Dumnezeu omul care împarte dragoste peste cei reci cu el și nepricepuți pentru dragoste. Cel cu Dumnezeu în el Îl lasă pe Domnul să judece pentru orice pricină care se ivește pe calea lui cu Domnul, iar el iubește ca Dumnezeu, și mai ales se umilește ca Dumnezeu înaintea celor reci cu el, căci așa face Dumnezeu în toată vremea, o, și așa stau cerul și pământul la locul facerii lor, prin dragostea și răbdarea lui Dumnezeu, fiilor, căci omul nu este deprins să aibă grijă de cele făcute de Dumnezeu și de ascultarea lor de Dumnezeu tot timpul.

O, ce mult Mă mângâi și ce mult Mă bucur că vă am ca să am cu cine să-Mi așez pe pământ cuvântul Duhului Meu! Vă mulțumesc, dăruindu-vă iubire în inimi, iubire ca a Mea pentru frați și pentru vrăjmași, ca voi să semănați cu Mine în iubire, fiilor. Iubirea Mea Mă dovedește că sunt Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire, măi fiilor. Iubire să aveți și să fiți și voi, căci voi Îmi sunteți sprijin ca să vin și ca să păstoresc de la voi pe mulți cărora Eu Mă descopăr ca să-i aduc la Tatăl Meu pe ei.

O, feriți-vă mult și mereu și atent, feriți-vă de duhul judecății de frate, măi fiilor. Toți oamenii au despărțire mare între ei și Dumnezeu din pricina duhului judecății și a judecăților dintre ei, căci apasă unii pe alții și-și iau dreptul să-și facă dreptate, să se creadă drepți și în stare să judece pe cei vinovați în dreptul lor, și-și iau dreptul să se trufească unii peste alții, dar ca să se umilească unii pentru alții ca să fie frumoși ca Dumnezeu, blânzi și smeriți cu inima ca și Dumnezeu, o, nu le dă prin cap această iubire, iubirea de semeni, fiilor, căci porunca vieții este iubirea de Dumnezeu și de semeni, și este scrisă această poruncă în Scripturi pentru om ca s-o împlinească el pe ea.

Se face aducere aminte a fiului care a părăsit casa părintească și și-a cerut din mâna tatălui său partea de avere ca să plece departe de țara lui. O, și s-a desfrânat el cu viața și cu plăcerile cele pământești și mult vinovate, dar gândul care se ținea după el din inima tatălui său a făcut pe Dumnezeu să ia aminte la durerea părintelui îndurerat de pierderea fiului fugar, și a dat Domnul sărăcie mare peste țara cea străină, de nu mai avea nimeni să-i dea să mănânce copilului cel pribeag, cel străin pe-acolo. O, nimeni nu-i dădea nimic, și a venit duhul umilinței peste el și l-a ajutat, și s-a umilit pribeagul de țară și s-a gândit îndurerat la tatăl său cel părăsit de el și a pornit spre milă de la tatăl său, și, apropiindu-se, a plâns tatăl cu el și s-a bucurat cu mare bucurie văzându-l viu pe cel crezut mort departe.

O, iată umilința și iubirea, mila și aplecarea, că acestea fac minuni mari, fiilor. O, ce frumos, ce milos lucrează Dumnezeu pentru fiecare om, fiilor! Suferă Dumnezeu că nu pricepe omul mila aceasta pentru el, și multa așteptare a lui Dumnezeu după om.

O, fiilor, nu uitați să iertați totul și mereu și oricui. O, nu uitați să nu țineți minte răul, sau să judecați voi în locul lui Dumnezeu pricinile care se ivesc și care vă aduc nemulțumiri. Tot omul are nevoie de iertare de la Dumnezeu, iar Eu am spus acum două mii de ani: *«Iertați, și vi se vor ierta vouă greșalele voastre!»*. O, nu lăsați ceva între voi care să vă despartă de lucrarea dragostei și a iertării, căci dragostea, numai ea iartă. Iar de îngâmfare feriți-vă ca de foc, căci ea nu iartă, ea pedepsește, ea Îi ia locul lui Dumnezeu în om ca să nu se smerească omul pentru pacea dintre frați.

Fiilor, dacă o pricină se ivește între frați, o, ce este de făcut? Fiecare să nu uite că are nevoie de iertarea greșalelor lui din partea lui Dumnezeu și din partea semenilor lui, și să

nu-și depărteze singur iertarea Domnului pentru el dacă el n-ar ierta celuilalt. O, nimic să nu aducă diavolului bucurii prin neiertare îndelungată și prin neumilința inimii, că nu e om să n-aibă vină la Dumnezeu, fiilor, și de aceea pentru că i se iartă trebuie și el să ierte, ca și Tatăl să-i ierte ceea ce a greșit. Iar el să nu facă altfel, căci fratele fiului care s-a întors din rătăcire s-a umplut de duhul de judecată asupra tatălui său, care a iertat pe cel vinovat de păcat, dar care s-a umilit mult, și cu lacrimi de durere și cu căință, fiilor. Iar tatăl a căutat să alunge păcatul judecății din fiul cel judecător de tatăl și de frate și și-a îndemnat fiul cel răzvrătit spre bucuria aflării celui vinovat, celui pierdut atâta vreme în păcat.

Și acum privesc peste poporul cuvântului Meu ca să văd cât Mă primește și câtă înțelepciune ia din gura Mea pentru el, și cât iartă pentru asemănarea lui cu Dumnezeu.

O, și privesc peste toți cei care iau din pășunea Mea pentru viața lor cu Dumnezeu, pentru bucuria Mea de la ei, de la cei ce cred venirea Mea pe pământ cuvânt după om.

Iar vouă, o, pace vouă, fiilor care Mă primiți și-Mi puneți în carte cuvântul, și apoi mersul lui peste pământ! Cereți să vă dau ceea ce vă trebuie pentru mersul Meu prin voi, fiilor. Rugați-vă la Domnul pentru voi ca să vă dau, că Eu rugându-Mă la Tatăl primeam și lucram. O, așa și voi să lucrați, ca Mine să lucrați, și prin rugăciune să primiți, și apoi să-L dăruiți pe Domnul celor ce-L caută și celor ce-L află la voi.

Pace vouă, fiilor! Aș vrea să fie înțeleasă această urare, pe care Eu v-o dăruiesc, spunându-vă: pace vouă! Această urare este un mare dar. O, și tot poporul care Mă știe la voi, să înțeleagă el acest mare dar peste el ca și peste voi, că e scump de tot acest dar când îl dau.

Pace vouă, pace vouă, pace vouă, fiilor!

Rostesc peste tot pământul acest cuvânt și spun: Pace vouă, celor de pe pământul tot! Și cuvântul Meu poartă în el puterea împlinirii lui. Amin, amin, amin.

*03/16-02-2020*